

jeg nu heller ikke; jeg beder kun om og er saare vel-tilfreds, naar blot den ikke virker varefordyrende, og saa langt tror jeg altsaa, at de Konservatives og Socialdemokratiets Synspunkter paa dette Omraade i høj Grad kan falde sammen. Med Hensyn til, at der skal visse Kauteler til paa forskellig Maade for at sikre eller i hvert Fald skabe en Sandsynlighed for, at Varerne ikke fordyres, er der, naar alt kommer til alt, heller ikke en saa uhyre principiel Ulighed i Opfattelsen indenfor de to Partier.

Om nu desuagtet det, der foreligger i Kraft af dette Ændringsforslag, skal føre til et Resultat nu, eller om det skal vente, til vi kommer sammen igen, ved vi ikke endnu. Maaske der skal gaa baade Vinter og Vaar, men saa vil man jo ikke være blind for, at naar der er gaaet baade Vinter og Vaar, saa har vi Efteraaret 1928, og det kan jo i denne Forbindelse godt komme til at spille en vis Rolle. For er der noget politisk sikkert i denne Verden, tror jeg at turde sige, at intet er mere sikkert, end at i Efteraaret 1928 raader Socialdemokrater plus Konservative over et Flertal i Landstinget. (*Afbrydelse*). Ja, ja, det er altsaa min personlige Mening. Et er jo fuldkommen klippefast, at den Dag, i September 1928, da Valget skal finde Sted, mister Venstre et Mandat til Socialdemokratiet i Kraft af de landstingsvalgte; om dette Mandat kan der overhovedet ikke diskuteres, det er paa Forhaand tabt. (*Martin Hansen: Glæder De Dem over det?*). Dertil skal jeg komme tilbage om lidt, men det er altsaa hævet over enhver Tvivl. Og vil man se paa Tallene fra de Folketingsvalg, som har fundet Sted, siden vi sidst havde Landstingsvalg, og tage de Brillen paa, som giver et klart Syn, og vil man se paa, hvorledes man nu i al Almindelighed kan antage, at Valgmandsvalgresultater forholder sig til Folketingsvalgresultater, tror jeg, man skal være saare mærkelig indrettet, hvis ikke man vil indrømme, at ved et kommende Landstingsvalg vil Venstre miste et Mandat i det sydjydske Omraade — ja, jeg ser jo, at den højtærede Forsvarsminister ikke har altfor megen Respekt for Tal, men paa Valgdagen kommer man ligegodt til at rette sig efter dem og efter de Tal, der har foreligget ved de senere Folketingsvalg, staaer dette for mig fuldstændig klippefast. Derved kommer Flertallet paa andet Hold. Om man saa vil glæde sig eller sørge over det, spiller ikke nogen væsentlig Rolle for det rent faktiske. Men det skaber det rent faktiske Resultat, at saa vil den Ting, der nu kan gennemføres ved Socialdemokraterne og de

Konservative her, ogsaa kunne gaa igennem Landstinget.

Det er et politisk Resultat, jeg ikke haaber vi skal komme til, og vi kommer sikkert ikke til det uden ved politisk Uforstand fra Venstres Side. Men det er et Resultat, som maaske kan øve sin Virkning i Retning af at fremkalde den Forstand, som efter min Mening Venstre af og til i ikke ringe Grad kunde trænge til en lille Smule mere af.

Det er altsaa Situationen fra Socialdemokratiets Side. Der er gennem deres Ændringsforslag til vore Kriselovforslag jo faktisk skabt en ny politisk Situation. Om der i denne Omgang eller først senere vil komme noget ud af det, er en Sag for sig, men jeg kan vanskeligt tro, at nogen kan mene, at det Dokument, som foreligger i Kraft af det omtalte Ændringsforslag, kun har politisk Interesse i dette Øjeblik. Jeg føler mig tværtimod overbevist om, at selv om Tingene skulde forme sig saaledes, at der ikke kommer noget praktisk Resultat i dette Øjeblik, saa vil det dog staa som et Mene Tekel overfor dem, der ved alle mulige Midler vil søge at afvise et Middel, som alle andre Lande i større eller mindre Grad i givne Situationer har taget i Brug.

Jeg maa altsaa sige, at skønt jeg jo saare langt fra er Socialdemokrat, saa har jo dog Forholdene udviklet sig saaledes, at jeg kan se, at Socialdemokratiet kan undergaa en lykkelig Udvikling paa visse Omraader, og jeg hilser denne Udvikling med stor Tilfredshed, idet det for mig staaer saaledes, at ret beset er vi jo dog alle i den samme Baad, og om det saa bliver Arbejdsgiverne eller Arbejderne, der i første Omgang faar den forholdsvis større Fordel deraf, det er for mig ikke saa afgørende. Jeg nærer ikke Tvivl om, at hvis det gaar godt, saa faar begge Fordel deraf, og i dette Forhold ser jeg en meget glædelig Begivenhed fra den seneste Tid.

Men dette Forhold virker jo ej heller paa nogen Maade i Retning af, at Socialdemokratiets Samarbejde med det radikale Venstre kan antages at være forbedret — tværtimod. Og paa Baggrund af, dels hvad jeg lige har sagt, dels hvad jeg har sagt i Konstellationen det radikale Venstre mod Venstre, vil jeg altsaa hævde, at bortset fra et forstandigt Samarbejde mellem Venstre og Konservative synes der mig ikke at være nogen virkelig Mulighed for et blot nogenlunde fast parlamentarisk Grundlag for en Regering. Om man saa overhovedet vil kræve et saadant fast Grundlag, det er en Sag for sig. Men vil man ikke — og i